

* * *

Единъ день, една гениална мисль му дойде.

— Азъ само когато умрѣхъ, щѣ бѣдѣ оцѣненъ, когато влѣзѣхъ въ гроба моята слава ще възкрѣсне... Нека умрѣхъ! Желалъ бихъ да чуждѣ чавки какъ ще заграчатъ подиръ носилото, което отнася една национална слава, която невѣжеството на щѣ да припознае, завистьта уби съ клеветитѣ си... тоестъ съ мълчанието си — поправи се докторъ Джанъ-Джанъ.

Като изрече тие думи докторъ Джанъ-Джанъ обяви на домашнитѣ си, че отива на расходка въ Костенецъ, за една недѣля, качи се на желѣзницата и вечерята бѣше въ роскошнитѣ поли на величественнитѣ Родопи.

Ни домашнитѣ му подозрѣхъ намѣрението му, ни пѣтниците проникнахъ причината на неговата навжсена замисленность и безмълвие. Нѣкои си обяснихъ тая му мрачность чрѣзъ разстройство на желѣдѣка му, други мисляхъ, че го боли жбѣ.

Тоя прозаиченъ народъ не бѣше въ състояние да отгатне трагедията въ тая неудовлетворена и голѣма душа.

Друсливата талига го пое отъ станцията Бая-Костенецъ, и го понесе прѣзъ храсталива поляна къмъ Костенецъ.

* * *

Талигата влѣзе въ селото и спрѣ прѣдъ Джуровия ханъ.

Докторъ Джанъ-Джанъ се качи на горний катъ, въ стаята си, послѣдванъ отъ ханджиятъ.

Въ стаята имаше едно желѣзно легло по чаршафа на което рояци дървеници играяхъ кадрилъ; надъ него стѣнната бѣше цѣла зацапана отъ мъченическа кръвъ на тоя игривъ народъ.